Antònia Latorre (Mainada): 'Estic en procés d'assimilació, és com un dol i tinc molta enyorança'

La llar d'infants Mainada ha tancat portes després de més de 30 anys a la ciutat. Són molts els infants santcugatencs que han passat pel centre al llarg de la seva història, que les dificultats econòmiques per la Covid-19 han posat fi. Tot i aquest agredolç final per a l'escola bressol, la directora, Antònia Latorre, repassa amb Cugat Mèdia la trajectòria del centre amb dos missatges: agraïment per a les moltes famílies que han format part del projecte i un retret per a les administracions que no han donat resposta a la situació de molts centres.

Com estàs? Després de més de 30 anys no deu ser fàcil tancar un projecte?
Doncs, no. Estic en procés d'assimilació, és com un dol i tinc molta enyorança de tot el que hem fet fins ara. Sobretot dels infants, del dia a dia i de tot l'equip.

Tot i aquest final són moltes les generacions de santcugatencs que han passat per les teves mans. Te'n recordes de tots?
I tant! I de moltes anècdotes del dia a dia. Sempre dic que hauria de fer un llibre amb tots els infants que han passat per les meves mans. Seria història i històric.

Per a una persona com tu, i després de més de 30 anys, anar pel carrer deu ser tot un repte.
Per mi és un plaer anar saludant. Sant Cugat és un poble i s'ha perdut una mica. Per mi era una satisfacció anar pel carrer i trobar-me les famílies i els infants. Sentia 'L'Antònia, l'Antònia'. Això m'ha omplert molt i m'omple molt.

Equip Mainada / Foto: Cedida

Què creus que ha significat Mainada per a Sant Cugat?
Per a Sant Cugat no sé, suposo que l'èxit que hem tingut ha estat gràcies a les famílies i l'amor que hi hem abocat. Hem intentat acompanyar-les en l'educació i el creixement dels infants.

T'ho podies imaginar el dia que vau obrir portes?
Potser amb la il·lusió amb què ho fèiem, en aquell moment erem la meva germana i jo, doncs sí. Hi vam posar molta il·lusió i teníem un equip que ens va acompanyar moltíssim. Tot el que es fa amb il·lusió, els resultats es veuen. Ho hem vist amb el bon acolliment de les famílies que hem tingut en el moment que hem hagut de tancar.

Com recordes aquell primer dia?
Amb molts nervis, però també amb l'experiència adquirida de més de 12 cursos en una altra escola bressol. Tenia molt clar quins objectius volia com escola: acollir les famílies i donar una pedagogia innovadora a Sant Cugat. Ens ha estat molt fàcil arribar fins a on hem arribat perquè tots teníem molta il·lusió de fer coses noves.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/151232.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Equip Mainada / Foto: Cedida

Saps la xifra d'infants que han passat per Mainada?
Uf! Teníem una mitjana de 120 alumnes. Molts, centenars, milers d'infants.

Què ha passat per a què Mainada hagi hagut de tancar?
Ha estat un problema econòmic derivat de la Covid-19. Les administracions ens van deixar molt clar que el temps de tancament no podíem cobrar cap tipus de quota a les famílies. Són tres o quatre mesos sense cap tipus d'entrada econòmica que, per molt que l'administració t'ajordi impostos, has de fer front a les despeses. Això sumat a la manca de matrícules ens ha fet que decidíssim per problemes econòmics tancar.

T'ho podies imaginar al començament d'aquest curs?
No. Vaig començar amb molta esperança pensant que les famílies havien perdut una mica la por i es notaria a les matriculacions per tenir un mínim d'alumnes. No ha estat així, era inviable mantenir-nos amb la ràtio d'alumnes i personal.

Va ser molt dur el moment en què vas decidir que tancar?
Molt, molt dolorós. Encara hi penso ara i crec que estic en un malson. La meva vida ha estat la vida laboral. Jo sempre deia que no anava a treballar, anava a gaudir. Els infants, els somriures, les abraçades... això no era una feina, era una satisfacció diària. El moment que vam decidir amb la família que això s'havia d'acabar va ser dolorós. És com un got trencat on tot queda esmicolat. Gestionar-ho ha estat difícil i és difícil encara.

Quin és el millor record de Mainada?
Cada dia té moments que són impressionants i extraordinaris.

Porta de Mainada l'últim dia / Foto: Cugat Mèdia

L'últim dia va ser especialment emotiu. Com el vas viure?
Amb molts nervis perquè veia que s'acabava una cosa que no volia que s'acabés. Sóc una persona discreta i per mi va ser una situació entre duresa i emocionant.

I ara què?
Ai ara què? Ara em plantejo el dia a dia i tinc nous projectes de feina. Això per mi és una satisfacció i és el que em fa dir 'Antònia, endavant'. Amb la il·lusió que arribi el dia que em pugui reincorporar en aquesta altra escola.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/151232.html

Copyright 2024 Cugat.cat